

tage Arbejde ude for at holde Hjemmet oppe. Det er ikke Kvinder, der søger ud for at opnaa svimlende Indtægter, men Kvinder, som drives ud paa Arbejde af den bitre Nød, og deres Mænd vil den ærede Ordfører dog vist ikke paatage sig at skaffe en saadan Løn, at Kvinderne kunde blive fri for at gaa ud paa Arbejde. Og tilbage bliver saa hele Problemet om de mange Enker, som skal forsørge en stor Børneflokk. Vil den ærede Ordfører for Venstre ogsaa skaffe dem saa rundelig Understøttelse, at de ikke behøver at gaa ud paa Arbejde?

Det samme Mindretal fremsætter en Bemærkning, der ogsaa har spillet en Rolle i Pressediskussionen, om, at den gifte Kvindes Stilling forringes, naar den ugifte Kvinde opnaar lige Løn med Manden. Denne Bemærkning er fuldkommen gaadefuld. Der vilde have været Mening i den, hvis Forholdet havde været det, at der havde været et vist samlet Beløb til Deling, men det har der aldeles ikke været Tale om. Hvis en gift Lærer f. Eks. faar 4 000 Kr., bliver dette Beløb ikke en Øre større, fordi en Lærerinde, hvad enten gift eller ugift, sættes ned til 3 000 Kr., og jeg forstaar ikke, hvad Glæde f. Eks. en Lærerhustru skulde have af at kunne sige: min Mand har ganske vist ikke opnaaet mere end 4 000 Kr., men vi har heldigvis faaet sat igennem, at Lærerinderne ikke faar mere end 3 000 Kr.

Betænkningen viser, at man under Forhandlingerne i Kommissionen i nogen Grad har sat Ordningen af Lønnen i Forbindelse med et andet Spørgsmaal, der ikke har noget at gøre med selve dette Principspørgsmaal, nemlig Spørgsmaalet om Forsørgertillæg. Dette er et Spørgsmaal for sig. Man kan indføre et Forsørgertillæg, uden at dette bryder Princippet: Lige Løn, naar blot Forsørgertillæget gives ens til Forsørgeren, uden Hensyn til om det er en Mand eller en Kvinde. Her er Kommissionen delt i forskellige Mindretal uden noget Flertal. Det er vel tvivlsomt, om det i det hele har nogen stor Betydning at gaa til saadanne Tillæg, naar de dog ikke kan gøres større, end her er paatænkt. I selve Lovforslaget er der slet intet opført derom. Men hvad enten man vil tage den Tanke op eller ikke, haaber jeg, at man vil behandle den for sig uden at foretage en urigtig Sammenblanding med Spørgsmaalet om Mænds og Kvinders Løn. Dette Spørgsmaal maa løses for sig, og det kan kun løses ved, at vi nu gennemfører det Princip, der saa sikkert som noget i Løbet af kort

Tid vil sejre: Samme Løn for samme Stilling, uden Hensyn til om den beklædes af en Mand eller en Kvinde.

Det nytter jo ikke, at vi herhjemme lukker Øjnene for, at der ogsaa paa dette Omraade ved Krigen er begyndt en ny Tidsskabt en ganske anden Tænkemaade ude i Verden end tidligere. Naar man stiller sig saa tvivlende overfor, hvad Kvinderne magter, tror jeg, at man kan drage Lære af, hvad der er sket rundt omkring i de krigsførende Lande i disse Aar, hvor Kvinderne paa beundringsværdig Maade har taget den Gerning op, som Mændene forlod, da de skulde ud at slaas, hvor Kvinderne har paataget sig Arbejder, som hidtil var ansete for at være Mandens Arbejde, og hvor de paa den mest fyldestgørende Maade har udfyldt ledende og overordnede Stillinger, som man under almindelige Forhold aldrig vilde have drømt om at tildele Kvinder. At Kvinderne har udført alt dette Arbejde med Dygtighed og Energi, derom kan man vel ikke tvivle, naar man ser, at som Resultat deraf indfører man nu i Land efter Land, selv de Steder, der har været mest konservative paa dette Omraade, Kvindernes Ligestilling med Mændene. De Taler, der nylig er blevet holdt i det franske Deputeretkammer af Briand og Viviani, da de anbefalede at give Kvinderne Valgret, var ikke Taler af samme Art som den, Venstres Ordfører holdt her i Tinget forleden Dag. I begejstrede Ord skildrede disse Politikere Kvindernes enestaaende Indsats for deres Land og deres store Dygtighed, uden hvilken det ikke havde været muligt for Frankrig at staa den langvarige Krig igennem. Og et Tidens Tegn turde det vel ogsaa være, at i Fredstraktaten opstiller man i Afsnittet om Arbejde, der tænkes gældende for alle de Stater, som slutter sig til Folkenes Forbund, en Række almindelige Grundsætninger som særlig betydningsfulde, saasom Indførelsen af 48 Timers ugentligt Arbejde, Ophævelse af Børnearbejde o. s. fr., og blandt disse Grundsætninger er der den, at der ydes lige Løn for Arbejde af samme Værdi, uden Forskel efter Køn. Naar man under de Overvejelser blandt fremragende Statsmænd, af hvilke Fredstraktaten er fremgaaet, og som vil blive Grundlaget for den nye Verdensordning, er naaet til at fastslaa den Grundsætning, at man ikke bør lønne efter Køn, vil det synes noget smaaligt og næsten utænkeligt, at man i den danske Rigsdag skulde stille Forslag, der strider imod denne Grundsætning. Det er da mit Haab, at Rigsdagen ved Gennemførelsen af dette store